

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Den sande Drøm

Citation: Wessel, Johan Herman: "Den sande Drøm", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 90. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid71280.pdf> (tilgået 24. september 2021)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

DEN SANDE DRØM.

☒ Effodiuntur op es, irritamenta malorum.

☒ Der var tre friske Fyrer,
Som søgte Eventyrer;
Thi Nød og Ladhed jaged' dem
Fra fattig Hiem.
91

92 De gik en Fierdingvei til Fods;
Da mødte dem en Flod.
De i en Maade stoed,
Da de saae ingen Baad.
Her dyre vare gode Raad.
For dem var Bagatel at røve
En andens Gods.
Dog at fortælle det vi ei behøve.
Men her var intet Gods. Tilsidst faaer Jesper Øie
(Den ene hedte saa)
Paa Baad, som noget henne laae.
Han raabte hoppende og kaad:
»Hei ! Funtus ! Folk I nu seer jeg Baad.«

☒ Men jeg at sige har forglemt,
At Reisen var bestemt
Til Rigets Hovedstad.
(De store Stæder har, jeg veed ei hvad,
Som Skiælmen gjerne lide gad.)

☒ De ikke sene var i deres Gang,
I Baaden sprang,
Trak Dræggen op.
(Saa kaldes, efter mine Tanker,
De Baades Anker.
Nu vel! det være kan det samme,
Om rette Navn jeg ikke skulde ramme.)

☒ De roede saa, at Hesten i Gallop
Dem skulde maattet give efter.
De ^alt for stærkt anspendte deres Kræfter.
De snart blev ud af Stand
(Saa gaaer det dem, som alt for heftig ile)
Til Stad at naae; de søgte nærmest; Land
For matte Lemmer der at hvile.
De en udgravet Høi strax^ved Ankomsten fandt,
Og i den Høi saa tungt et:Skrin,
At alle ønskede: O ! gid den Skat var min!
To af dem dumme var' som Fisk,
Men Jesper var polisk.
Der taltes om tre lige Dele;
Men Jesper lurede lumsk paa det Hele.
»Hør,« sagde han, »det Skrin, vi fandt,
Tilhører den, som drømmer sandt!
Vi dog anvende maa en liden Stund,
Til Vederqvægelse at tage os en Blund.
Om alle tre vi Sandhed drømme,
93 Har Skiæbnen vildet dømme
Hver af os til en lige Part.«
De to samtykte snart.
De tænkte saa:
»Det kan man nok indgaae;

Hvad vi har drømt, har ingen kundet høre.
Man let kan sande Drømme gjøre.«

☒ Paa Bredden de, i Baaden Jesper laae.

☒ En Times Tid gik der nok hen,
Før de omtalte to opvaagnede igien.
De vilde strax en Sammenligning gjøre.
For sandest Drøm at høre.
Den ene havde drømt, at hvidt var ikke sort.
Den anden: Vinteren drev Sommer bort.
De nu min Jesper savne,
Og Baaden med.
Fra Landet fire Favne
Han havde kastet Anker ned
Og laae i Roelighed
Der Skrinet at opdirke.
De andres Skiældsord ei, og ei Forbandelser
Paa trygge Jesper virke.'
Han trolig blev Arbeidet ved.
Han raabte kun i Land: »min Drøm er nok den rette,
Jeg drømte, jeg bortførte dette«
(Og viiste dem sit Skrin),
»Min Drøm er slagen artig ind.«
Omsider Skrinet aabnet er,
Og Jesper fandt, hvad I knap mene,
Sex vakre Kampestene.
Slig Seddel laae derved: Herr Finder ! med Forlov,
Du er, hvad før jeg var,
Som grov,
En Nar.